

[Socialministeren.]

vilde det ikke være her at udnytte paa en perfid Maade Bevarelsen af det nedsatte Statstilskud til Sygekasserne, Aldersrentens Fastlæggelse ved det 65de Aar, bortset fra Invaliditet, Forhøjelsen af Invalidepræmien trods Fradragsreglerne, de delvis nedsatte Takster o. s. v., o. s. v.? Det er overmaade let, saa sandt som det partipolitisk set altid er meget lettere at operere med en Nedsættelse for 10 pCt. af dem, der oppebærer Hjælp, end med en Forhøjelse for de 90 pCt. Den Spekulation kan enhver nok saa aandssvag Politiker drive. Eller hvilken Storm kunde der ikke rejses paa et Forslag om Ophævelse af Værgeraadene, naar man ved, at idealistisk sindede Medborgere i Hundredvis her i Landet netop ofrer sig, ofrer sig personligt, for en Centralisering og Udbygning af Børneforsorgen gennem Værgeraadene? For slet ikke at tale om Hjælpekassernes Bortfald! Jeg vil gaa saa vidt at sige, at den stærke Venstre-
 presse, vi har i dette Land, sandsynligvis, hvis den var samvittighedsløs nok til det, vilde være i Stand til paa dette Omraade at umuliggøre, praktisk umuliggøre, selv den mest sagkyndige Socialministers bedst begrundede Forslag. Og jeg kunde for den Sags Skyld nævne mange andre Omraader, hvor denne Reform bygger paa den rene Sagkundskab, men samtidig ogsaa maa bygge paa politiske Modstanderes Loyalitet, og hvor en Udnyttelse af disse Forslag i en kortsynet partipolitisk Interesse maaske kan umuliggøre en sund Socialreform for lange Tider med det Resultat, at den uheldige Udvikling, vi i en Menneskealder har været inde i, vil tage forøget Fart, og hvem tør saa tage Opgaven op senere?

Enhver, der har læst eller hørt de Taler, Oppositionens ærede Ordfører har holdt i sidste Uge, vil ikke være i Tvivl om, hvorfor jeg fremsætter disse klare Udtalelser, thi disse Taler var et eklatant Nederlag for den sagkyndige, for Socialpolitikeren, et Nederlag, som jeg ikke er fejt nok til at skjule eller ligeglad nok til at søge at bortforklare. Det var Partipolitikens foreløbige Sejr over Sagkundskaben trods alle personligt venlige Strøbemærkninger. Hvor til denne Højtidelighed, vil man sige? Du har virkelig faaet en langt pænere Behandling, end de nuværende Regeringspartier som Opposition vilde have serveret i det omvendte Tilfælde (*Hendriksen*: Hør!). Ja, det er muligt. Jeg agter ikke at benægte det; jeg kan heller ikke, for der foreligger ingen Fortilfælde (*C. O. Petersen*: Det kommer om lidt!). Nej, det kommer ikke

om lidt, ærede Medlem. Hvis det ærede Medlem vil høre efter, skal han se, at der kommer noget ganske andet. Jeg har ganske vist nok set, at Venstreblade fortæller, at det ærede Medlem Hr. Krag i Aarevis har syslet med Planer til en Revision af Sociallovgivningen, men denne Syssel — en smuk Betegnelse for stille og roligt Tidsfordriv — har mig bekendt ikke paa nogen Maade givet sig noget som helst synligt Udtryk hverken i Indenrigsministeriet eller i Socialministeriet. Men i dette Tilfælde, hvor alle ønsker en Revision med den bedst mulige Tilpasning, Sammendragning og Forenkling af en Snes Love, med tilhørende Administration, Refusion med videre, hvor man paa dette Omraade anerkender den, der staar i Spidsen, som sagkyndig, hvor han ogsaa siger til sine egne: Jeg kan ikke og jeg vil ikke paatage mig dette Arbejde uden at staa frit, og hvor han i Gerning viser, at det ikke blot har drejet sig om nogle Lapperier, men om et nyt System med delvis store og indgribende Ændringer uden Hensyn til Fortidens Forvildelser — i dette specielle Tilfælde, i netop en saadan ganske særlig Situation, der synes jeg, hans Reformplaner har Krav paa fra alle Sider at blive fritaget for en af taktiske Hensyn dikteret Opposition, for en smaatskaaren, partipolitisk Behandling. Ellers kan man nemlig slet ikke paatage sig en saadan Opgave, ellers hører alting op, og det i Forvejen meget vanskelige Arbejde besværliggøres mere — med fuldt Overlæg besværliggøres det fra politiske Modstanderes Side.

Men jeg konstaterer altsaa for saa vidt det foreløbige Nederlag, og jeg skal, som det vil fremgaa af det følgende, vide at drage de øjeblikkelige Konsekvenser af dette Nederlag gennem forskellige Ændringsforslag, der vel vil kunne besværliggøre Forhandlingerne eller sinke den endelige Reform, men som paa den anden Side, saa vidt som det overhovedet efter min Overbevisning er forsvarligt, vil vise, at ogsaa den sagkyndige forstaar sig lidt paa Politik. Thi jeg har ikke noget som helst Ønske om at lade andre bestemme, hvornaar jeg eventuelt skulde begaa politisk Selvmord, og jeg har endnu mindre noget Ønske om, at de Partier, der støtter dette Forslag, endog skal betale for at yde Modstanderne betydelige Indrømmelser i Sagens Interesse. Ønsker disse at vanskeliggøre den i Forvejen besværlige Opgave, saa er det ogsaa naturligt, at det bliver dem, der kommer til at betale for det. Hellere end at faa Sagen ødelagt vil jeg saavel sagligt som politisk vente, til Forholdene